

Ror fiatal volt, inas, nem kifejezetten magas, de elég jóképű. Étvágyát kiválóan lehetett mondani, szexuális étvágyát nem különben. Pedig nem ma született és nem is tegnap. Ror igazság szerint réges-régen látta meg a nap-

24 Acsai Roland

A DENEVÉR CSÓKJA

világot. Talán nem is ezt a napot, hanem egy másikat, ki tudja, hányszor cserélődtek azóta az égitestek, hányszor jött el a világ vége, hogy minden újra kezdődhessen, mint

tavasszal szokott. Igen, már biztosan kitaláltatok: Ror halhatatlan volt.

Nem isten és nem is angyal. Hanem egy vámpír.

Jelenleg a költő szerepében tetszelgett. Körülbelül egy emberöltőnként lecserélte a személyazonosságát, és új pályát választott. Volt már favágó, tanár, ékszerész, szobafestő, farmer és buszvezető is. Mivel a költészetből nem lehetett megélni, gyerek- és ifjúsági könyveket fordított. Főleg fantasyket. Kedvencei a vámpíros történetek voltak. Ő nem mert volna ilyet írni, mert többet tudott az egész ügyről ahhoz, hogy romantikus történet kerekedjen ki belőle. Az új verseit rendszerint kitette a Facebookra, és számolta a like-okat. Meglehetősen nagy rajongótábora volt, ami főleg nőkből állt. Ez is megerősítette benne azt az elképzelést, hogy a nők valószínűleg többet olvasnak. Újabban egyre több idős hölgy is megjelent az oldalán, és Ror határozottan úgy érezte, hogy a nyugdíjas korosztály előzönlötte az említett közösségi oldalt. Nem mintha ez zavarta volna. Sőt. Ror ugyanis irigyelte őket. Ror hiába volt halhatatlan, nem érezte kereknek az életét. Éppen az előbbi ok miatt. Szeretett volna gyerek lenni, fiatal, középkorú és idős. Szeretett volna vőlegény lenni és férj, majd nagypapa. Elege volt már a halhatatlanságból és a vámpírságból. Valahogy meg akart tőle szabadulni. Ki akart törni az ördögi körből, amit már évszázadok óta magányos bolygóként futott le újra és újra a történelem végtelen és végtelenül üres univerzumában. Ő holdat akart maga köré, és csillagokat.

Mivel tudta, hogy a vámpírságot harapással lehet átadni, támadt egy ötlete. Abban bízott, hogy a dolog visszafelé is működik. Még senki sem próbálta, ezért biztosan nem lehetett kimondani róla, hogy hasztalan megpróbálni. Ehhez nem kellett mást tennie, csak találnia egy hajadont, aki hajlandó őt megharapni, és talán még belé is szeretni. Ha szerencséje van, a harapás halandóvá változtatja. Emberré.

Terve megvalósítására is a Facebookot használta. Rornak ezen az oldalon több vámpír ismerőse volt. Most is megakadt a szeme Havas Krisztina egyik posztján – akit annak idején Hófehéreknek hívtak, és Ror mentette meg az életét egy csókkal, ami után nyomban halhatatlan vámpírrá is változtatta –,

a frissen sült almás pitéjének fotóján. De Ror most nem a vámpírok érdekelték. Néhány évvel ezelőtt bemutatták egy nagyon tehetséges és káprázóan szép színésznőnek, akinek most ráment az oldalára, és megnézte, kapcsolatban van-e. Az egyedülálló volt bejelölve. Ror összedörgölte a tenyerét. Azon tűnődött, mit is írjon neki. Megvan: egy haikut. 25 Az mindig beválik. Rövid és hatásos. Három másodperc alatt megírta a három soros költeményt. Egy vámpírról szólt, aki emberré akar változni. Ror nem tudta megtagadni magát, életrajzi költő volt, aki őszinte, vallomásos lírát művelt. Ez a vers is ilyenre sikeredett. A színésznő válaszolt. Ror megkérdezte tőle, tudnának-e találkozni. Megihatnának valahol egy kávé. A színésznő igent mondott. De egy délelőtti órát akart megjelölni, ami Rornak nem felelt meg, ugyanis bőre túlságosan érzékeny volt a napfényre. Annyira érzékeny, hogy azonnal meggyulladt tőle. Megpróbálkozott néhány százfaktoros, UV-védő napkrémmel, de egyik sem vált be. Nem a vámpíroknak találták ki őket. Végül sikerült megegyezniük a nővel egy esti órában. Remek. Ror annyira izgatott volt, hogy fel sem tűnt neki, hogy már percek óta Katy Perryt hallgat a Youtube-on.

Lehúzott redőnyök mögött ült, és várta, hogy besötétedjen. Kivett a hűtőből egy tasakos vért és megitta. Utána bekapott egy multivitamin tablettát, és súlyozott. Az edzés végén felhívta Golt, a városi vámpírkör vezetőjét, és közölte vele, hogy kilép. Ember lesz belőle. Gol először kedves szóval próbálta lebeszélni, és felhívta a figyelmét a vámpírság előnyeire. Miután mindez hatástalanul pergett le Rorról, fenyegetőzni kezdett. „Allergiás lesz tavasszal a virágporra, és fájni fog a feje a fronttól. Tényleg ezt akarja?!“ Ez volt az a pillanat, amikor Ror udvariasan elköszönt, és kinyomta a mobilt. Elhatározta, hogy Golt letiltja a Facebookon.

Amikor eljött az este, és a város fényei felgyulladtak, Ror kiállt toronyszobájának teraszára és denevérré változott. Kicsit csípős volt még az idő, a fák alig kezdtek még virágozni. Bőrszárnyain felszállt az égre, és a belváros felé repült. Szeretett denevér lenni. Élvezte éles hallását, aminek köszönhetően az ultrahangokat is észlelte. Vidáman cincogva elkapott egy korán ébredt éjjeli pillangót, és repülés közben megette. Alig fejezte be a vacsorát, gyanús hangok ütötték meg nagy, hegyes fülét. Újabb denevérek közeledtek. Ror tudta, hogy nem egyszerű bőregerek. Vámpírok voltak, akik megpróbálták megakadályozni tervét. Két denevér hangját hallotta, de egyelőre nem látta őket, hiába forgatta apró, patkósorrú fejét. A következő pillanatban az egyik ellenséges bőregér az oldalának csapódott. Gol volt az. Ror nekiütközött egy bérház falának. Megszédült, és mint egy fekete, selymes bundájú falevél, az útra hullott. Alig tudott elmászni egy autó kerekei elől. Felkapaszkodott az útpadkára, és a járókelők lábai között a fal mellé osont.

Megpróbált elbújni egy eldobott műanyagpohár mögé, de a két denevér észrevette, és leszállt mellé. Most már felismerte a másikat is. A rettegett Dán volt az, akinek fogait nem csak a halandók, de még a vámpírok is félték. Dán és Gol még Rornál is erősebbek és öregebbek voltak. Ror oldalába martak, aki felvisított, mint egy sebesült egér. Amikor felnézett, Ror észrevett egy nyitott ajtót. Vastag fából készült, és tömjénillat szivárgott ki mögüle. Egy templom volt. Ror nem sokat járt templomba. Valójában még sohasem tette be a lábát. A vámpírok nem igazán mertek belépni isten hajlékába. Attól tartottak, hogy hamuvá égnek, de Rornak nem volt más választása. Bevonszolta magát a templomba, és maga után húzta oldalába kapaszkodó ellenfeleit.

Amikor beértek, és meghallották az orgona hangját, Gol és a Dán hirtelen elengedték, és rémülten körbenéztek. Keresztek, oltárok, gyertyák, szentelők. Ezután különös dolog történt. Mielőtt kettőt pislogtak volna, hamuvá égtek, és nem maradt más belőlük két apró, szürke és tisztátalan kupacon kívül.

Nem az volt a különös, hogy ők hamuvá égtek, hanem az, hogy Rornak semmi baja nem lett.

Végignézett magán. Oldala vérzett, és bőrszárnya cafatokban lógott, de ezek a harc eredményei voltak. Mitől volt más, mint pórul járt társai? A kérdésére nem kapott választ, és nem volt rá ideje, hogy tovább tűnődjön rajta.

Ror kimászott a templomból, és emberré változott. Nem törődött azzal, hogy ki látja, és ki nem. Aztán futni kezdett, és meg sem állt a Jégbüféig, ahol a színésznővel, akit Meának hívtak, megbeszélték a találkozót.

– Mi történt veled? – nézett végig szakadt farmerén és bőrkabátján a nő.

– Ellenőrökkel találkoztam a metrón – vigyorgott Ror.

– Te sem szoktál lyukasztani?

– Nem nagyon. Csak nyakakat – vallotta be, és mivel tudta, hogy felesleges lenne titkolózni, elmondott mindent a színésznőnek, azt is, hogy denevér formában megküzdött a egykori fajtársaival.

– Szóval azt szeretnéd, hogy megharapjalak, emberré változtassalak, és beléd szeressek?

Ror bólintott és a tejeskávéjába kortyolt.

– Nem sajnálsz a halhatatlanságot? – nézett rá a nő.

– Van másfajta halhatatlanság is, ami sokkal tisztább, mint az enyém volt.

– A szerelemre gondolsz?

– Lehetne gyerekünk is – kockáztatta meg Ror.

– Még soha nem hallottam ekkora őrültséget – mérte végig ismét a nő, de Ror szemén egyből látta, hogy nem hazudik. Az igazat mondja, mint a vallomásos költők általában.

– Nem kéne először randiznunk, meg ilyesmi? Elmehetnénk moziba.
 – Majd utána. Most át kell változtatnod.
 – Akkor legalább mondd el, milyen lett volna, ha randizunk!
 – Rendben. A találkozónk után másfél hétre eltűnnél. Aztán újra rád írok, és kikísérlek a vonathoz, amivel vidékre utazol. Adtam volna egyet a legújabb könyvemből. Miután visszajössz, elmentünk volna libegőzni, és sokat nevetünk. Másnap moziba viszlek. Elmegyek egy darabodra, és megnézem. Utána hazakísérlek. Néhány nap múlva egy franciás bár előtt megengeded, hogy megöleljelek, és te visszaölelsz. Aztán másodszor is megnézem ugyanazt a darabot, és utána csókollak meg először.

– Ilyen lett volna?
 – Nagy vonalakban.
 – Azt akarod, hogy megcsókoljalak? Nem fog fájni, ha megharaplak? – nézett a süteményére Mea.
 – Majd kicsit harapsz.
 – De...
 – Színésznő vagy, simán el tudod játszani azt is, hogy vámpír vagy.

– Még soha nem csókolóztam egy denevérral...

– Már nem vagyok denevér.

Ror arca közeledni kezdett a nőéhez. Mea nem rántotta el a fejét. Ahogy Ror arca közeledett hozzá, mint egy lassított felvételen, fokozatosan leeresztette a szempilláit. Ror is lehunyta szemét az utolsó pillanatban, de hiába csukta be, tudta, hogy csak most fog kinyílni igazán. Ror megcsókolta a színésznőt, és a színésznő viszonozta. Nagyon jól csókolt. Mea ajkai Ror arcáról a nyakára vándoroltak. A vámpír úgy érezte, mintha megállt volna az idő. A harapás előtti pillanatok mindig végtelen hosszúvá terebélyesedtek. Szivacsként magukba szívtak mindent. Meának puha és nedves szája volt, mintha egy gerezd őszibarackot húzott volna végig a férfi bőrén, de a következő pillanatban apró gyöngyfogai felkarcolták Ror nyakát. Csak egyetlen csepp vér szivárgott elő. Vörös volt, mint a rubin. Megcsillantak rajta a neonlámpák.

Ror szájának más íze lett. Más illatokat érzett. Hirtelen nagyon erősnek és nagyon gyengének érezte magát. Közösséget érzett az utcai járókelőkkel, és a fák ágai között alvó madarakkal, és magukkal a fákkal is, vagyis az egész étellel. Aztán megértette. Ember lett és innen kezdve gyengeségében lesz az ereje. Esendőségében az állhatatossága. A múlandóságában az állandósága. Ror szerelmes lett.

Először hosszú életében.